

Obláčky mládí

NAPSAL F. A. SVOBODA

Druhého dne přišel Hošek. Bláza dovedla se o tom již dopoledne, když matka připravovala cukroví k svatbě. Ukázal se ve dveřích právě jako minule o čtvrté hodině. Dnes očekávala ho Bláza zcela s jinými pocity. Nic již nebránilo, aby mohla říci: "Vezmu, či nevezmu si ho!" Až do věčného výstupu s Kubínem nebylo této určitosti. Cítila jen, že se o ni uchází, ale co sama učiní, zůstávalo jaksi nedotknuto. Bála se téměř myslet o tom. A snad právě tato situace způsobila, že se ho nezatekla a že se jí stal příjemným. Jisto bylo, že byl zajímavým, ale Bláza první láska přece jen nemohla být snadno převrácena. Ted bylo všechno jinak. Všechny vzpomínky na minulé setkání s Hoškem ožily. Myšlenka, že manželství její je nedaleko, působila omamně. Podléhala jakémusi opejnení, jež bylo těžko přemoci. To to opejnení podobalo se onomu, jaké si představovala, a mělo tu podivuhodnou vlastnost, že nenasycovalo. Totéž očekávala od známosti s Kubínem, ale jen první den přinesl jí tuto živelnou krásu; pak přišly studené výčitky. Kubín nepochopoval tajemství světa jako vyspělý Hošek, a pohlízel nesprávně na Blázu. Chtěl jí přeměňovat a nerozuměl jejímu srdci.

Hošek již tehda, když si ji poprvé na Letné prohlédl a za vhodnou ženu vyvolil, věděl, co musí učiniti, aby ji získal.

A skutečné vzpomínky na Hoška byly teplé, milé, sladké, kdežto vzpomínky na Kubína dráždily k odporu. Nemohla říci, že se do Hoška zamilovala, jako to mohla říci o Kubínovi, ale po Hoškovi vždy toužila. Bylo jí příjemno s ním mluvit, bylo jí lahodno jeho usmívání, těšily ji jeho významné pohledy, jeho měkké ruce, jimiž jí tak rád a tak často uchvátil, a aniž to na venek činilo dojem lásky, a naplňovalo ji rozkoší jeho přítulné pochebování, kteréž pokládala za upřímné ocenění. Na Kubína se těšila, toužila po něm, ale sotvaže se setkali, rozlila se jakási nepříjemná nálada, podivné nesrovnalosti, jež jí zcela otravovaly. A tak řídic se jen citem, rozznávala, že je Hošek milý a Kubín protivným člověkem. Hošek ovšem dobře věděl, co činí. Viděl dále, než Kubín. Propnul dávno vášněmi i slabostmi, i rozmarností ženského srdce, dovedl si je podmanit k vlastní potřebě. Pochopil ihned, co podniknouti, aby to živé, zdravé, silné mládí získal. Všechno, co činil, nebyla než snaha probudit a rozlátnit její ženský.

Když vstoupil do salonu a bystré oči jeho rozhlédly se po všech, povstala Bláza v krásných šatech z ruského plátna, hnědých jako kůže, a bílým vyšíváním, a zůstala státi vedle stolu. Hošek postřehl spanilost její tváře, i zvláštní soulad barvy jejích vlasů s jejími šaty, a usmál se přívětivě. Políbil ruku paní, přistoupil k Bláze, pozvedl poněkud její růžové prstíčky a nachýlil se, dotekl se jich svými rty. Napřimuje se pohleděl jí do očí.

"Chtěl bych dnes býti malířem a zachejtití vás v tomto osvětlení a v tomto neobyčejném šatě," zašeptal.

Potěšila ji tato pozámka, poněvadž úmyslně se tak postavila a poněvadž sama šavdlena určila i látku i střih. Stejně příjemně dotýkalo se jí, že dovede takové věci viděti, kterých si Kubín nikdy nevěšil.

"Škoda, že nejste," usmála se. "Maloval bych s vaší láskou," ihned připojil. "Ostatně, dívám-li se jen, dovedu taky oceniti krásné linie."

Paehta k němu přistoupil a podával mu ruku. Podstoupil spou k oknu a rozhovořil se o svých záležitostech. Bláza, poněkud zardělá, přiblížila se k matce. Přiblížila jí na skráni světlé vlasy a políbila ji. Paní Paehtová posmála, že se to stalo s jakási velikou radostí, a usmála se na ni.

Odešel pak do jídelny k čaji. Hošek měl šťastnou veselosť, mluvil ležce a vtipně. Všichni mu naslouchali. Chvillemi se zahledl na Blázu a kdykoli postřehl, že poživě skládá ruce a pěkně se tělem klade na lonoch, vždy si pomyslal,

že je již získána. Pokládá ji za svou a těšila ho myšlenka, že mladé to dítě ani neví, komu již náleží. Byla mu milá a způsobovala v něm očištnou rozkoš, pocity, kteréž má životem a rozkošemi přesyecený člověk vždy, kdykoli se přiblíží nevinnosti. Vzpomínky na první lásku přistupují k němu a naplňují ho, že se domnívá býti dítětem. Lahodné tyto pocity Hoškovy podobaly se lásce, měly totožnou kouzlo, tutéž sladkost, ale neunášely. Podobaly se jen, ale nebyly již touto slepou vášní; byly spíše vzpomínkou a touhou po něčem, co se nevrátí, a co jakoby se jen na chvíli vracelo.

Po čaji vrátili se do salonu. Bavili se živěji než minule. O páté hodině kdosi navštívil Paehtu, Odešel s ním na dlouhou dobu do své pracovny.

Kubín právě zasedl s Jirkem v předním pokojíku k učení. Poznal z toho, že je tu Hošek. Nemluvil mnoho. Byl bledý a jako nemožený. Podepřel si rukou hlavu a myšlenka: "Vše je pomíjející," stále se mu honila duši.

Když se vzdálil Paehta ze salonu, sledovala paní, že by bylo vhodné podívat se do kuchyně. Odcházel a opět se vracela. V saloně však nezdržela se nikdy příliš dlouho.

Bláza s Hoškem stáli u okna. — Byli více sami než ve společnosti paní Paehtové. Oběma bylo jasno, že se blíží důležitá chvíle. Bláza byla rozdechována, ale ne rozpačita. V očíh byla radost, jež zdá se spíše modré než šedivé, jakoby se značila nedočkavostí. Byla hovorná a snadno se smála. I jakási přehitá dětině rozpustilostí byla v jejích mladých projevech.

"Víte, co se mi večera přihodilo?" otázal se Hošek, dívaje se na ni rozveselenými oči.

"Nevím. A víte vy, co mně?"

"Taky nevím!"

Rozesmáli se.

"Co se vám tedy přihodilo?" ptala se Bláza.

"Co? Povím vám to. Kreslič mi položil na stůl plány, abych je podepsal. Usednu a hledím na první. A víte, co tam bylo? Ne plány — vy, slečno. Váš jsem tam viděl!"

"A rád jste mne viděl?"

"Rád, velice rád."

"A proč jste mne tam viděl?"

"Proč? Snad proto, že jsem vás všude viděl."

"A co jste si myslel?"

"Zastesklo se mi po vás!"

"Kdy to bylo?"

"O šesté hodině!"

"O šesté hodině?" podivila se Bláza. (Vzpomněla si, že právě tou dobou mluvila zde s Kubínem.)

"Ano. A co se vám přihodilo?" otázal se živě, berá ji za ruku.

"Mně? Mně taky něco, ale to vám nepovím."

"Nechci vyzvídati," řekl ukloniv se mírně. "Přece však z toho soudím, že si někdy na mne vzpomene!"

"Někdy? Ne někdy. Často, velmi často!" zvolala.

"A ráda?"

"Ráda."

"Chtěl jsem vám psáti. Nevím, co mne to napadlo. Celý den se mi pletly hlavou věty, které jsem chtěl s vámi sdělit. A psal jsem skutečně asi desetkrát, jenže jsem všechno opět zabodil."

"Proč?"

"Nebyl jsem spokojen a tím, co jsem psal!"

Vzal jí za obě ruce a přitáhl k sobě. Zadíval se jí do očí.

"Proč mi vaše oči nedají spát?" otázal se tiše.

Bláza se mlíkem zarděla. Nevěděla, co by řekla. Přivlela jen zrak.

"Co je skryto v těchto tajemných očích?" znova se tázal. "A proč se zakrývájí?"

Usmála se rozpačitostí a zahledla k němu.

Podvihl obě její ruce a měkkoune je zlíbal.

"Proč jste mi neposlal to psaní?" otázala se, jakoby si chtěla uchováti v rozpacích a jakoby naznačovala, že by se tím bylo snadněji vyslovilo to, co patrně nyní se vysloví.

"Ne, nebylo možná," odvětil. "nechtěl jsem přijíti o tuto krásnou chvíli. A pak, nebylo to už

jediné nadšení, než jediná chvilka vašich očí, vašeho úsměvu, vašich rukou."

"Škoda, že jste to neposlal!"

"Byla byste dovedla tolik podrobnosti o sobě, kolik jich celý svět na vás neshledal."

"A proč jste mi tedy psaní neposlal?" dardila se mazlivě.

Znovu jí políbil obě ruce.

"Dnes jsem nejšťastnější člověk na světě," zašeptal, zahleděv se jí dlouze do očí.

Nevěděla, co říci. Usmála se jen jakýmsi blásem, jehož dosud pojmenovati nedovedla.

Přitáhl jí těsně k sobě. U tenkých rukávu visela jí hoboučká krajka přes růžové ruky.

"Blázo," řekl měkce, "smím vám něco říci?"

Přiblížila se k němu sama ještě těsněji. Cítil, jak jí buší srdce.

"Proč byste nemohl?" zašeptal jen jako dechem.

"Mám vás rád," odvětil rychle, jakoby si dodával odvahy, "miluji vás nade všechno. Musila jste tušiti od první chvíle, že mne okouzila vaše něžnost a vaše krása. Nepřestal jsem na vás myslet, na vaše jasné, vroucí oči, na vaše usměvavé rty, na líbezný váš hovor, na rozkošný váš profil. Zatožil jsem po vás celou duší. Vy jste mi navracela radost mládí, a vami vracelo se všechno snění, všechna rosa dětství; všechno, co jsem pokládal za ztracené."

Položila hlavu na jeho prsa. Husté, bohaté vlasy její zavoněly blízko jeho tváře. Vzal oběma rukama její hlavku, odklonil jí a zadíval se na ni. Oči byly přívěny, rty málo pootvřeny.

Políbil jí dlouze. Zachvěla se v jeho objetí přívalem rozkoše. Přitiskl si k sobě obě mladé tělíčko její a celoval svěží tvář její. Líbal jí stále pruději a pruději.

"Má krásná, má jediná," šeptal neustále, opíjeje se mladistvým jejím dechem a tak snadno rozvázněným tělem. Cítil, jak se přivíjí k němu, jak podléhá, jak se omanuje. Zdálo se mu, že uvádne v jeho objetí opojnou touhou jako poubý květ."

Bláza, pociťuje vášnivě jeho líbání, oddávala se dosud nepoznané rozkoši. "Ano, ten mne miluje," myslila si, "ano, to je slepá láska, ano, ten žije a umírá pro mne, to je láska, o níž jsem snila! Jak jinak, jak horoucně líbá, než Kubín! Toť cítím, že mne Kubín nemiloval!"

A zdálo se jí, že by chtěla jíti s Hoškem v kočáře v jasné měsíční noci mezi tichými lesy. Spočívala by zemlena láskou v jeho objetí. Rty jeho cítila by na svých rtech... a jen poklus koni a rachot kol nesly by se vonnou samotou.

Vstoupila paní. Hošek ihned o čemsi vypravoval, jakoby se pranic nebylo přihodilo. Bláza vše eka hořela. Matka, postřehnou to, opět odešla.

"Blázo!" zvolal téměř a strhl jí prude na své srdce. Rty jeho znova se dotýkaly jejích očí i celé tváře. "Ano, to je láska," myslila si jako ve snu, "to je láska! Ne, ne, nemiloval mne Kubín! Nebyl nikdy tak opojen, nikdy tak horoucný, nikdy tak slopný! Ano, to je láska! Hošek mne miluje, ano, tak, jak jsem si přávala!"

A Hošek, tiskna jí k sobě, cítil, že mu již náleží. Pobouřil se sice její mládostí, ale nebyl slepý, jak se jí zdálo. "Škoda, že nemohu již milovat," myslil si.

O šesté hodině odcházela. Na chodbě počítal v duchu dni, kdy požádá o její ruku. Na sehodce dohonil Kubína. Šel s ním až na nároží druhé ulice. Nemluvil však mnoho. Kubín byl zauklý a bledý. Trpká bolest vzešla mu v srdci. Hošek mu chtěl něco říci o Bláze, ale napadlo ho, že je snad do ní zamilován, a pomlkel o tom.

Bláza s dojmou velice složitým rychle pobíhala z pokoje do pokoje. Paní Paehtová, pozoruje jí bedlivě, významně se dívala po muži. Pochopili, co se asi stalo a ani slůvkem nezavádili o mládou, rozvíjející se známost. Byli jen s dečí velice něžní a projevovali ochotu koupiti jí jakékoli nové šaty.

Bláza zmocňovala se takové rozkoš, kterou cítila již v té chvíli, když jí Hošek poprvé na Letné řekl, že má krásné růžové prstíčky. Jen že dnes byla ta rozkoš určitější a nosnější. Rozoznala, že nemiluje Hoška tak jako Kubína, ale tato pravda jakoby neměla váhy. Nebyla jí pojednou rozhodujícím, koho miluje, nebyl všechnen smysl

v této věci. Zaujala ji jiná rozkoš, zcela nová, o které dosud nevěděla, po níž však toužila a kterou dříve zcela jinde hledala, rozkoš z vědomí, že je vášnivě, slepě milována. Zvláštní toto opejnení jakoby bylo hlubší než ono, jež cítila z lásky ke Kubínovi. Čím více o tom přemýšlela, tím jasněji poznávala, že se stane ráda Hoškovou ženou, nikdy však že by si Kubína nevezla.

Tě noci nemohla usnouti. Oddávala se snům o příštím svém manželství. Chvillemi se zardovala, že pokorila Kubína. Nade vše zaujímal ji však ona podivuhodná rozkoš, že je milována silně a vášnivě, tak jak si to vždy přávala. Představila si, jak byla přitisknuta k němu, jak byla opojena v jeho objetí a jak jí horoucně líbal. Přitomné teplo a zvláštní jakási uspokojenost probíhala její bytostí. "Miluje mne, miluje," šeptala si zaplavena štěstím.

X.

Již příští neděle dopoledne požádal Hošek o její ruku. Přišel a byl očekáván zcela obřadně, ve všem lesku. Manželé Paehtovi usmívali se štěstím. I tu řekl a vážnou tvář otec:

"Pokud na nás je, milerádi svolujeme a je nám velikou ctí, že muž tak dokonalý nalezi zalíbení na našem dítěti, ale přední slovo ještě náleží Bláze. Nikdy nechechme nutiti svou decm k rozhodnutí tak důležitému."

Ale všichni věděli, co Bláza řekne. Všecka slova byla pouhá obřadnost. Hošek obrátil se ku své nevěstě, stojící vedle paní Paehtové v hedvábných, blankytných šatech, a sotva že chtěl požádati ji, vletěla radostně i nějak dojatá do jeho náručí. Smála se a plakala zároveň. Na jeho čerňých šatech modraly se její šaty jako veliký květ.

Na tenis již nechočila. Přátelství s Markou ochladlo.

Kubínovi oznámila sama paní zasnoubení dečino. Vyslechl zprávu tiše, jako člověk, který nemůže ničeho změniti. Nutil se do souhlasu. Paní pozorovala tento tichý smutek a vypravovala o tom muži.

Paehta pohodil rukou, jako by chtěl říci, že je to stará věc.

"Ach, to bývá!" řekl.

"Je jisté do Blázi zamilován!" opakovala paní.

"Není o tom pochybnosti. Bývá to vždy! Vždyť do tebe byl tehda domácí učitel taky zamilován!"

"Myslíš?"

"Jistě! A velice! Znáš to velmi dobře!" mluvil Paehta živě, směje se hlasitě. "Proč by se nezamiloval pan Kubín? Ne — to už je taková dětská pošetilost! Dočle to známe! Byl jsem taky domácím učitelem a taky jsem byl do střech zamilován! Snad to ani jinak nejde!"

"Za to mu přece nemůžeme zařknouti," řekla vlněně Paehtová, poněvadž se jí smích mužův zdál poněkud zlý.

"Ach kdož!" odvětil. "Je milý mladík! Nikdo se o tom nezví, a on jistě myslí, že je vše hluboké tajemství."

"Ano, jistě si to myslí!"

"Nesmíme nijak prozraditi, že to tušíme."

"Ovšem, že ne!" zvolala paní a tiše se vzdálila. —

Kubín hned tehda, když se s Blázu rozšel, upadl do zvláštního stesku. Nemohl se nijak vyvléci z touhy po té, kterou chtěl pohrdati, ale kterou miloval. Napak, byla mu dražší, čím byla vzdálenější. Viděl, že láska jest něco zcela jiného než rozum. Nebylo možno zapomenouti. Čím více nenáviděl a obsuzoval, tím více miloval. Stolek jeho plnil se básničkami, které jí chtěl poslati, ale kterých nikdy neposlal. Neoblivňoval již jí, ale sebe. Co mu tehda řekla, vyjasňovalo se mu v srdci ke skutečné pravdě. Podobal se ve smutku a odevzdání svém dítěti, které bželo vedle kočáru, jenž chtěla stačiti, poněvadž tam seděla drabá bytost, ale jenž brzy stačiti nemohla — a teď samo stojí na silnici a dívá se, jak kočár mizí v modravém obzoru.

Jednou, když nebyl nikdo doma, vedl ho Jirků po celém bytě, aby se mu pochlubil některými novými předměty, zvláště Bláziným portrétem. Poprvé vstoupil Kubín do jejího pokojíčku. Šel tiše a úzkostí a bolestí do jasného jejího salonku se šlíným nábytkem, s bordúrou potřeště pod stropem a s tikáním malých mosazných hodin. Stal bez pozámky, černě

oči jeho přeběhly všechny předměty a stěny. Nový portrét Blázin, dar Hoškův, visel nad psacím stolečkem. Byl malován olejem předním malířem. Kubín se naň zahledl a zdálo se mu, že hledí na ni jako na živou. Šedivé oči její hleděly kamsi v dálku. Rusé vlasy měkce splyvaly se zlatým pozadím a růžovými stíny v jeho neurčitých předmětech. V růžových prstíčkách držela na klíně několik blých chrysanthém. Živé červené šaty, barvy vláech máků, se žlutými květy kosatec, hebec se skládaly na šťastné položeném, o židli opřeném tělíku.

Kubín svíral rty. Dlouho nemohl odloučiti se od tohoto obrazu. Na malém, empiovém stolečku uviděl několik jejích podobizen. Jedna byla z dětství. Malinká stála na stolečku a smála se vztahující ruky ke předu. Za japonskou plenou, vyšívanou zlatem na bílém pozadí, a květy a ptáky neobyčejně nádherně stylisovanými, zahledl bílou její postýlku.

Popošel pak k oknu. Dvě malé olejové krajinky visely tu naproti sobě. Stolek s květinami kypěl zelení a barvami.

Přecházel pozorně, jakoby se bál, že se vyhradí, jakoby se dopouštěl hříchu, jakoby chodil před jejíma očima. Nebyla již jeho Blázu. Pouhý sen bylo všechno. Kdyby byl nechočil s Jirkem, byl by se tu tiše rozplakal.

(Pokračování.)

Letní nemoc,

cholera morbus, střevní, křeče, kolika, průjem a střevní zánět vyžadují spěšné pomoci a osvědčeného léku. Starostlivá matka a moudrá hospodynka má stále po ruce Severův Lék proti průjmu (Sever's Diarrhoea Remedy), jsou tak připravena pro případ náhlého onemocnění. Cena léku jest pouze 25 centů a přece léčí vá hodnota jeho nemůže být přeceněna, kde se jej upotřebí právě, kdy rychlá pomoc znamená záchrnu zdraví. Proto jej držte stále v domácí lékárnice. Kupte si jej u lékárníka, aneb kdyby snad vám nemohl posloužiti, objednejte si jej přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa. — Advertisement

Commonwealth Life Ins. Co.

FRANS NELSON, President

Západní společnost pro západní lid. Pojištění v platnosti za \$10,000,000.00. Nového pojištění získáno v r. 1914 — přes \$4,000,000. Nejspolehlivější společnost v Nebrase.

ÚRADOVNÝ:

724 Omaha National Bank Building

W. J. MANSFIELD, český zástupce. 37-6m

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST

ED. BAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

V CÍLE 1306 FARNAM ULICE.

Pravá importovaná piva na čepu. PLZEŇSKÉ z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hofmannůch Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámeí Faust získato rozsluhou reputaci.

Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže.

Scott-Omaha Tent and Awning Co.

Stany, plachtová stínidla, pokrývky, vysuté plachty, houpačky, vůbec vše, co se hotoví z plátna (帆布).

Il. a Harney St.r. OMAHA, INEB.

Pomozte nám varázat! 42-3m

Grocery obchod

V CÍLE 1248 JIŘÍ 13. ULICE (kubínska ulice Svatošské číste)

noví nově upraviti a vnově čerstvými zásobami všeho druhu groceries zásobiti nový náhřtel

JOSEF J. SCHNEIDER

Všecké zásoby jsou varázány a budou prodávány za ceny tak nízké jaké jsou ve městě. Zboží se dovážá a objednávký možno učiniti též telefonem. Zavolejte Douglas 1924

Dr. V. Anýž,
lékař a ranhojčí

bývalý volentér kliniky dvorního rády, prof. dra. Pawlika pro nemocenské a chirurgické kliniky prof. dra. Kukuly v Praze.

Léčí všechny ženské a zastaralé nemoci.

Léky z vlastní laboratoře zašlou se na požádání.

1906 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Čeští květináři
Bratři Janouškové
(Prospect Hill Florists.)

Květiny ku svatbám, pohřbům a jiným dekoracím. Roznáší květy. Tež květiny v květináčích.

33. a Parker ulice, Omaha.

Harney kára vás doveze ku sklenní kům.

Tel: Webster 4491 — Omaha
South 1946 — So. Omaha.

Jednatel:
K. Kněžáček, 14. a Williams Omaha
J. C. Skoumal, 21. a Q ul., So. Omaha

Kotěra & Sloup
vlastní hojně zásobený obchod

grocery a železářský,
č. 1261 So. 16. Str. — Tel. Doug. 5573.

Hospodynky učetři vždy peníze, budou-li s námi obchodovat. Vždy čerstvé málo a vejce. 471f

Chcete se naučiti
anglicky za tři měsíce? —
Objednejte si u nás učebnici profesora Zmrhala:

'Anglicky snadno'

Pouze 50c. poštou 55c

POKROK PUBLISHING CO.,
1417-18 So. 13. Str., Omaha, Nebr.

Moderně zařízený a největší ženský a uzenářský závod vlastní nejstarší ženský,

V. F. KUNCL
č. 1244 So. 13th St., Omaha.

Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednatí telefonem: Douglas 1198.

Commonwealth Life Ins. Co.

FRANS NELSON, President

Západní společnost pro západní lid. Pojištění v platnosti za \$10,000,000.00. Nového pojištění získáno v r. 1914 — přes \$4,000,000. Nejspolehlivější společnost v Nebrase.

ÚRADOVNÝ:

724 Omaha National Bank Building

W. J. MANSFIELD, český zástupce. 37-6m

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST

ED. BAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

V CÍLE 1306 FARNAM ULICE.

Pravá importovaná piva na čepu. PLZEŇSKÉ z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hofmannůch Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámeí Faust získato rozsluhou reputaci.

Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže.

Scott-Omaha Tent and Awning Co.

Stany, plachtová stínidla, pokrývky, vysuté plachty, houpačky, vůbec vše, co se hotoví z plátna (帆布).

Il. a Harney St.r. OMAHA, INEB.

Pomozte nám varázat! 42-3m

Grocery obchod

V CÍLE 1248 JIŘÍ 13. ULICE (kubínska ulice Svatošské číste)

noví nově upraviti a vnově čerstvými zásobami všeho druhu groceries zásobiti nový náhřtel

JOSEF J. SCHNEIDER

Všecké zásoby jsou varázány a budou prodávány za ceny tak nízké jaké jsou ve městě. Zboží se dovážá a objednávký možno učiniti též telefonem. Zavolejte Douglas 1924